

[Martin.]

stemmelser — det kunne der ikke stå i loven af 1924 — om, hvor mange 5-kroner man er forpligtet til at modtage som betaling. Jeg tror, at hele denne bestemmelse overhovedet ikke har nogen betydning mere. Den er indført, fordi det er ubequemst at modtage store summer i skillelønt, men bestemmelsen tog også sigte på at beskytte landets hovedlønt, guldlønt, og det hensyn er jo helt faldet bort. Jeg tror derfor, at de almindelige bestemmelser i den gældende lov ikke har nogen som helst betydning mere, at tiden er løbet fra dem, og man måtte derfor hellere, når man nu endelig vil røre ved det, lave hele loven om. Derfor vil jeg slutte med at sige, at jeg ærligt talt havde mest lyst til at sige til den højtærede finansminister: gå hjem og skriv en bedre lov, gå hjem og skriv en virkelig løntlov!

Men under de foreliggende omstændigheder og med de fremførte forbehold kan jeg alligevel tilsige mit partis velvillige behandling af lovforslaget.

Gottschalk-Hansen: Jeg mener ligesom det ærede medlem hr. Martin, at denne lov i og for sig er upåkrævet, og at vi kunne spare både tid, papir og penge ved at være den foruden. Når den højtærede finansminister i sin skriftlige fremsættelse siger, at der igennem de senere år har været rettet kritik fra forskellig side imod det nugældende løntsystem, vil jeg gerne spørge ministeren, hvem der har rettet den kritik, og hvad den går ud på. Det er vel egentlig ikke løntsystemet, man har noget imod, men mere lønternes udseende og det materiale, de er fremstillet af. Hvad det sidste angår, vil jeg gerne medvirke til, at en forbedring finder sted, og jeg synes, det er taltalende, at vi skal tilbage til de gamle kobberlønter.

Jeg er lidt bekymret over, at ministeren har den indstilling, at 2-ører — det er hans ønske, det fremgår ikke af lovforslaget, men han vil gerne have det drøftet i et udvalg — skal gå ud af løntsystemet. Den slags finder jeg uheldigt. Jeg tror, at man af principielle grunde skal være forsigtig med at ændre ved lønterne; det fremmer despekten for dem, og den kan være stor nok i forvejen. Jeg er af samme årsag også imod,

at man vil afskaffe 2-kronelønten. Hvis en mand skal købe et eller andet for 25 øre og betaler med en 10-kroneseddel, vil han i heldigste fald, hvis denne lov gennemføres, få 8 lønter igen til at fylde op i lommen. Det er lidet handy. Han vil få en 5-krone, 4 1-kroner og 3 25-ører. Det fylder for meget og dertil kommer, at jeg synes, at ministeren bagatelliserer de vanskeligheder, som følger med en ændring af løntsystemet. Det er blevet oplyst over for mig, at alene Århus sporveje, som har disse vekslingsautomater på grund af enmandsbetjening, vil få en udgift på 75 000 kr. til ændring og omstilling af apparater, hvis loven gennemføres. Jeg er imod denne ændring. En vis konservatisme vil på dette som på alle andre områder være sund, gavnlig og heldig. Jeg tror også ligesom det ærede medlem hr. Martin, at vi skal forsøge at bevare 5-kronesedden, men jeg er som sagt villig til at forhandle om denne reelle ændring. Jeg kan dog ikke medvirke til, at selve systemet forandres.

Jeg opfatter det som et udslag af julehumor, når ministeren peger på de 25 mill. kr., der kan tjenes — rent regnskabsmæssigt står der ganske vist — ved udmøntningen af de foreslåede 5-kronestykker. På den måde bliver det let at tjene penge; så kan man bare lade apparatet virke stærkere, bedre og hyppigere med større produktion, så får man mere ud af det.

Vi er som sagt alt andet end begejstrede for lovforslaget. Vi synes det havde været gavnligt, om man blev ved det bestående og så kun foretog visse skønhedsmæssige ændringer i det materiale, som skyldes krigsfænomener. Men jeg vil dog tilsige et velvilligt samarbejde i det kommende udvalg.

A. C. Normann: Jeg vil gerne bemærke i anledning af det ærede medlem hr. Gottschalk-Hansens kritik vedrørende omvekslingsmulighederne, at det dog er en vigtig ting, at detailhandelens repræsentanter og pengeinstitutterne er gået ind for reformen, og jeg kan sige på det radikale venstres vegne, at den bemyndigelse, den højtærede finansminister anmoder folketinget om, er vi indstillet på at være med til at vedtage, selv om der udmærket kan være grund til at imødekomme ønsker om forhandling